

снова-та му е една юначеска приказка, въ кож-то ся слави старокіевско-то врѣме; то е съвършено народно, ако и да е единъ отъ най-слабы-тъ плодове на Пушкиновъ умъ спорядъ пѣснотворческо-то си съдрѣжаніе.

Отъ Екатеринославъ прѣмѣстихъ Пушкина въ Одеса при графъ Воронцова, кой-то бѣше тамъ главень управитель. Това прогнаніе много понесе Пушкину за пѣснопочество-то му: той съ това влѣзе изъ срѣдж-тѣхъ на рускый народъ та му опозна сѣхщый животъ, зашто по тыя страны еще не бѣше ся промѣнижла западно-европейска цивилизація. Надалечь отъ шюмове-ты на столичный градъ, Пушкинъ прибираще чисто народно градиво за пѣсни и разглядваше цѣль новъ свѣтъ съ пѣснопоческо око. Като съзрѣ, че еще не си е набралъ колко-то му трѣбувало познанія за да си дотѣмъ образованіе-то, той ся задѣни най-прѣво у стары-ты класически творцы, а послѣ изучи и всичкы по-челны пѣснотворцы на новы-ты вѣкове; при това залѣгнѣ да изучи и народны-ты приказки. Отъ чюжденцы пѣснотворцы най-много му лѣгнѣхъ на срьдце какво-то ся види англійскый пѣснопоецъ лордъ Байронъ, за кого-то отпослѣ ся дрѣжаше като углядъ. Въ прогнаніе-то Пушкину спомогнѣхъ и другы слукы за да си обогаты фантазіѣ-тѣхъ и да си размножи познанія-та; той обиде юго-источны-ты романтически крайнины по Кавказъ, Кърѣмъ и по Бессарабіѣ, крайнины, пълны съ естественъ хубость, и по кои-то живѣяхъ народи, кои-то еще не бѣхъ отстранили отъ природѣ-тѣхъ. Тука и той ся подслони подъ крыло на природѣ-тѣхъ та ся научи да обли истинскы най-хубавы образы и така съ това си достоинство са вряди да стой на единъ рядъ съ всичкы най-вѣщы епически пѣснотворцы. Отъ пѣтуваніе-то му по Кавказъ ся испели пѣснь: «Кавказскіе плѣнници,» написана въ 1821 л. и не толкова прочюта ка-